

Olesen). [A. sp. 3865.]. Skriftlig fremsættelse $2\frac{1}{4}$ (F. sp. 5168). 1. beh. $2\frac{0}{5}$ (F. sp. 6154). Partiernes ordførere: Søgaard, Lembourn, Per Møller, Stinus, Gert Petersen, Kjær Rasmussen og Hanne Reintoft.

Forslaget til folketingsbeslutning havde følgende ordlyd:

„Folketinget henstiller til regeringen, at der i NATO fremsættes forslag om, at medlemslande, der leverer militærudstyr til Grækenland, bringer disse leverancer til ophør.“

Ordføreren for forslagsstillerne (*Søgaard*) begrundede i sin fremsættelse forslaget således:

„Den nordatlantiske forsamlings 15. session, der afholdtes i dagene 18.-21. oktober 1969, beskæftigede sig i sine udtalelser bl. a. med Grækenland. Man pegede på den kritik, der kommer til orde i folkeopinionen i alle NATOs medlemslande.

Forsamlingen konkluderede sin opfattelse med at bede regeringerne i de andre 14 medlemslande bruge deres indflydelse for, at frie valg, parlamentarisk demokrati og retssikkerhed kan blive indført i Grækenland. Endvidere bad forsamlingen de respektive lande om at koordinere deres bestræbelser om dette formål.

Den bedste mulighed for effektivt at påvirke styret i Grækenland er, at landene stopper for levering af militært udstyr til regimet i Grækenland, og NATO må være stedet, hvor et sådant forslag fremsættes.“

Udenrigsministeren bemærkede i sit indlæg ved forslagets 1. behandling, at dettes indhold lå på linje med den politik, regeringen hele tiden havde ført i Grækenlandsspørgsmålet. Der var bred enighed om denne sag i tinget. Målet for regeringens politik havde været og var fortsat at tilskynde til en tilbagevenden til demokratiske tilstande i Grækenland.

Det var også regeringens opfattelse, at NATO-landene gennem en tilbageholdelse af våbenleverancer til Grækenland havde et middel til at søge at påvirke det nuværende græske regime i retning af en liberalisering af samfundsforholdene i landet.

Ministeren understregede, at Danmark ved gentagne lejligheder havde fremført sine synspunkter både over for andre NATO-landes udenrigsministre og regeringer og under ministerrådsdrøftelser i NATO. Forslaget var således for så vidt overflødigt, som regeringen allerede fulgte den linje, som den her fik en henstilling om at følge.